

Sygn. akt II AKz 646/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Grażyna Wilk

Sędziowie: SA Gwidon Jaworski

SA Iwona Hyla (spr.)

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie **A. T.**

podejrzanego o czyn z art. 158 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

zażalenia podejrzanego i jego obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 24 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt II Kp 530/14

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na zasadzie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2014 roku, sygn. akt II Kp 530/14, Sąd Okręgowy w Częstochowie uwzględnił wniosek prokuratora i przedłużył czas trwania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego A. T., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 30 marca 2014 roku, sygn. akt XVI Kp 178/14, na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia 28 grudnia 2014 roku.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na uznaniu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, nadto że ze strony podejrzanego grozi obawa „matactwa”, podczas gdy dotychczas zebrany materiał dowodowy w tym w szczególności częściowo opinia Instytutu (...) w B. nie wskazują na sprawstwo podejrzanego A. T., podejrzany zaprzecza, aby

w jakikolwiek sposób, w tym w szczególności poprzez wpływanie na zeznania innych świadków mógł zakłócać prawidłowy tok postępowania;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na zaskarżone postanowienie,

a to art. 258 § 2 kpk przy przyjęciu, że tymczasowe aresztowanie stosowane nadal wobec podejrzanego A. T. dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania uzasadnione jest grożącą mu surową karą, a to w związku z częściową opinią Instytutu (...) w B., która nie wskazuje na sprawstwo podejrzanego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez nieuwzględnienie wniosku prokuratora o przedłużenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Podejrzany A. T. w swym osobistym zażaleniu zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, a to art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 i 2 k.p.k., która jego zdaniem miała wpływ na treść orzeczenia, a przejawiającą się w bezpodstawnym uznaniu, że zebrane w sprawie dowody uprawdopodobniają, że dopuścił się on popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Podniósł także, że brak jest jakichkolwiek przesłanek do uznania, że będzie on utrudniał prawidłowy przebieg postępowania karnego.

Podnosząc powyższe zarzuty podejrzany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarówno zażalenie podejrzanego, jak i jego obrońcy nie było zasadne, stąd też brak podstaw do ich uwzględnienia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach decyzja o przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego A. T. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest prawidłowa i podyktowana potrzebą zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego.

Przeprowadzona w przedmiotowej sprawie kontrola odwoławcza nie wykazała w żadnym stopniu, aby Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, czy też naruszenia przepisów prawa procesowego, o których to jest mowa w wywiedzionym zażaleniu.

Niewątpliwie sprawstwo podejrzanego A. T. zostało uprawdopodobnione zgromadzonym dotychczas materiałem dowodowym, wymienionym szczegółowo w uzasadnieniu skarżonego postanowienia. W konsekwencji uznać więc należało, że w stosunku do podejrzanego pozostała aktualna ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania wymieniona w art. 249 § 1 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego owego dużego prawdopodobieństwa nie niwelują wyniki opinii z badań kryminalistycznych Instytutu (...) w B.. Warto przy tym w tym miejscu podkreślić za Sądem Okręgowym, że pełna ocena zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, a także merytoryczne rozstrzygnięcie w zakresie kwalifikacji prawnej zarzucanego podejrzanemu czynu, winy podejrzanego, będą należały do sądu procedującego, co do istoty sprawy, o ile prokurator po zamknięciu toczącego się śledztwa uzna za zasadne wniesienie do Sądu aktu oskarżenia. Sąd orzekający w przedmiocie stosowania środka zapobiegawczego zobligowany jest natomiast jedynie do badania stopnia prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu oraz ewentualnej możliwości podejmowania przez niego bezprawnych działań zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności karnej, czy też w inny sposób wpływających na prawidłowy tok postępowania.

Prawidłowe są również ustalenia poczynione przez Sąd I instancji na temat szczególnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych z art. 258 § 2 kpk. Przypomnieć trzeba, że A. T. stoi aktualnie pod zarzutem popełnienia występku z art. 158 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a więc zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 10. Możliwość zatem wymierzenia mu surowej kary pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie nie ma przy tym wyłącznie charakteru hipotetycznego, urealniam ją bowiem zarówno okoliczności zarzucanego mu czynu, jego waga, jak również stopień społecznej szkodliwości, jak i to, że czynu tego podejrzany miał się dopuścić działając w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 kk). Powyższe, a zwłaszcza świadomość wymierzenia surowej kary grożącej podejrzanemu może w ocenie Sądu skłaniać go do podejmowania działań destabilizujących prawidłowy tok śledztwa. Domniemywa się bowiem, że będąc świadomym surowości grożącej mu kary, może on podejmować próby ucieczki, ukrycia się

lub innego bezprawnego utrudniania toczącego się w jego sprawie postępowania karnego i nie jest wymagane wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż podejrzany będzie utrudniać postępowanie. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości w orzecznictwie sądowym, w tym Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 roku, sygn. akt IV Kz 119/96; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11).

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy prawidłowo również wskazał i uzasadnił istnienie po stronie podejrzanego kolejnej przesłanki szczególnej stosowania tymczasowego aresztowania określonej w art. 258 § 1 pkt 2 kpk w postaci realnej obawy matactwa ze strony A. T.. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że występowanie tej przesłanki musi być potwierdzone, bądź to podejmowaniem przez podejrzanego konkretnych działań bezprawnych, utrudniających postępowanie, bądź też specyfiką gromadzonych dowodów (zwłaszcza osobowych), bądź też istniejących powiązań między podejrzanym a świadkami. W rozpoznawanej sprawie prawidłowo uwypuklił Sąd

I instancji fakt, że podejrzany A. T. zna dobrze pozostałych współpodejrzanych, jak również świadków, a zatem zachodzi uzasadniona obawa, że przebywając na wolności mógłby on podejmować próby bezprawnego wpływania na treść zeznań tych osób, tym bardziej że część spośród nich, przesłuchanych dotychczas w charakterze świadków, w swoich relacjach wskazywała na obawy wpływania na treść ich zeznań ze strony jednego ze sprawców.

Kolejno podkreślić trzeba, iż w pełni zasadnie podjął sąd meriti decyzję o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania w trybie, o jakim mowa w art. 263 § 2 kpk. Konieczność bowiem uzupełnienia materiału dowodowego o wskazane w zaskarżonym postanowieniu czynności procesowe oraz dowody, w pełni uzasadniają stosowanie w przedmiotowej sprawie izolacyjnego środka zapobiegawczego na okres wskazany w zaskarżonym postanowieniu.

Na obecnym etapie postępowania przygotowawczego jedynie dalsze stosowanie aresztu tymczasowego zabezpieczy prawidłowy jego tok, zaś środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym nie są wystarczające.

Jednocześnie w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, że w stosunku do podejrzanego istnieją przeszkody do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania w myśl art. 259 kpk.

Mając na uwadze powyższe, nie znajdując powodów do zmiany, bądź uchylecia zaskarżonego postanowienia, Sad Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.:

1. odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu i jego obrońcy;
2. akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 15 października 2014 roku.